

BÀI HỌC 8

PHI-E-RƠ VÀ ĐÁ

CÂU GỐC: “Ngài [Đức Chúa Giê-su] phán rằng: Còn các người thì xưng ta là ai?” (Ma-thi-ơ 16:15).

ĐỌC KINH THÁNH NGHIÊN CỨU TUẦN NÀY: Ga-la-ti 4:4, 5; Hê-bơ-rơ 7:26; Ma-thi-ơ 16:13-20; Ê-phê-sô 2:20; Ma-thi-ơ 16:21-27; 17:1-9.

Từ đó, Đức Chúa Giê-su mới tỏ cho môn đồ biết rằng mình phải đi đến thành Giê-ru-sa-lem, phải chịu tại đó nhiều sự khốn khổ bởi những người trưởng lão, thầy tế lễ cả, cùng thầy thông giáo, và phải bị giết, đến ngày thứ ba phải sống lại” (Ma-thi-ơ 16:21).

Sách Tân Ước nói rõ rằng: Đức Chúa Giê-su phải chết. Khi phải đối diện với cái bóng của Thập tự giá, Đức Chúa Giê-su đã cầu nguyện, “Hiện nay tâm thần ta bối rối; ta sẽ nói gì? . . . Lạy Cha, xin cứu con khỏi giờ nầy! Nhưng ấy cũng vì sự đó mà con đến giờ nầy” (Giăng 12:27). Đây là chương trình của Đức Chúa Trời, được phát sinh ra trong tâm trí của Đức Chúa Trời, thậm chí “muôn đời về trước” (Tít 1:2, cũng đọc II Ti-mô-thê 1:9).

Đức Chúa Giê-su không chỉ nói rằng Ngài sẽ chịu khổ nhiều, bị giết và sống lại vào ngày thứ ba dù Ngài muốn hay không. Ngài cũng phải đối diện với những điều này và quyết định cho chính mình nếu Ngài thực sự muốn đi đến sự chết trên thập tự giá để cứu những người tội lỗi. Bởi vì Ngài là Đức Chúa Trời và luật pháp là thánh, cái chết của Ngài là cách duy nhất để mọi người có thể được cứu khỏi sự trừng phạt vì tội lỗi và sự vi phạm luật pháp.

Tuần này chúng ta sẽ học thêm về những câu chuyện của Đức Chúa Giê-su. Chúng ta cũng sẽ tập trung vào Phi-e-rơ và cách Phi-e-rơ hành động đối với công việc của Đức Chúa Giê-su khi Ngài tiến tới sự chết trong chương trình từ “muôn đời về trước.”

“CHÚA LÀ Đấng CHRIST”

Hãy đọc Ma-thi-ơ 16:13-17. Đức Chúa Giê-su hỏi các môn đồ của Ngài điều gì? Phi-e-rơ là người duy nhất trả lời, điều đó có nghĩa là gì? Và tại sao câu trả lời của Đức Chúa Giê-su rất quan trọng?

Phi-e-rơ tuyên bố táo bạo rằng Đức Chúa Giê-su là “Đấng Christ, Con Đức Chúa Trời hằng sống” (Ma-thi-ơ 16:16). Lời tuyên bố này là một trong những điểm quan trọng nhất trong cả Kinh Thánh. Phi-e-rơ gọi Ngài “là Đấng Christ,” Đấng Được Xức Dầu. Với lời này, Phi-e-rơ xưng nhận Đức Chúa Giê-su là Đấng Mê-si, là Đấng sẽ đến để làm trọn lời hứa giao ước với Áp-ra-ham và sau đó với Y-sơ-ra-ên (Ga-la-ti 3:16).

Phi-e-rơ cũng tuyên bố Đức Chúa Giê-su là Đấng Christ. Ông tuyên bố điều này trong khu vực của Sê-sa-rê Phi-li-pi. Đây là xứ của dân Ngoại (không phải Do Thái). Trong quá khứ, Phi-e-rơ cũng thấy Đức Chúa Giê-su chăm sóc những người Do Thái và dân ngoại. Với sự soi dẫn của Đức Thánh Linh, Phi-e-rơ nhận ra rằng Đức Chúa Giê-su thì hơn là một nhà tiên tri Do Thái, như những người khác đã nghĩ. Chức vụ của Đức Chúa Giê-su còn đi xa hơn nhiều so với Giăng Báp-tít, Ê-li, hay Giê-rê-mi. Thật vậy, công việc của Ngài bao gồm tất cả các loại người. Vì vậy, Đức Chúa Giê-su tự xưng mình là “Con Người.” Điều này cho thấy Ngài coi mình như một với tất cả mọi người. Như Kinh Thánh sau này cho thấy, Phi-e-rơ vẫn còn có rất nhiều điều để học hỏi về Đức Chúa Giê-su và công việc của Ngài cho toàn thế giới.

Các điều nào Đức Chúa Giê-su đã làm trong cuộc đời của bạn mà bạn có thể làm chứng cho những người khác? Tại sao tốt khi luôn luôn ghi nhớ và chia sẻ các điều này?

“TRÊN ĐÁ NẤY”

Xin đọc Ma-thi-ơ 16:17-20. Đức Chúa Giê-su đã nói gì với Phi-e-rơ? Và chúng ta có thể hiểu thế nào những gì Đức Chúa Giê-su muốn nói?

Các từ ngữ “trên đá nầy” đã gây ra một cuộc tranh cãi trong giáo hội theo Cơ Đốc giáo. Công giáo giải thích chữ “đá” có nghĩa là chính Phi-e-rơ. Họ lập luận rằng Phi-e-rơ là giáo hoàng đầu tiên. Nhưng người Tin Lành không chấp nhận sự giải thích đó.

Kinh Thánh rõ ràng hỗ trợ ý tưởng rằng Hòn Đá là chính Đấng Christ và không phải Phi-e-rơ.

Trước hết, ở một vài nơi Phi-e-rơ nói Hòn Đá là Đức Chúa Giê-su, chứ không phải ông (Công vụ 4:8-12; I Phi-e-rơ 2:4-8).

Thứ hai, tất cả qua Kinh Thánh, chúng ta thấy hình ảnh về Đức Chúa Trời và về Đấng Christ được miêu tả như một tảng đá. Nhưng con người được coi là yếu đuối và không đáng tin cậy. “Vì Ngài biết chúng tôi nản nên bởi giống gì. Ngài nhớ lại rằng chúng tôi bằng bụi đất” (Thi thiên 103:14). “Chớ nhờ cậy nơi các vua chúa, cũng đừng nhờ cậy nơi con loài người, là nơi không có sự tiếp trợ” (Thi thiên 146:3). Cũng như Giăng đã viết về Đức Chúa Giê-su, “Và không cần ai làm chúng về người nào, bởi Ngài tự hiểu thấu mọi điều trong lòng người ta” (Giăng 2:25). Và Ngài cũng biết lòng của Phi-e-rơ (Ma-thi-ơ 26:34).

Nhưng những câu này cho chúng ta biết điều gì về ai là Hòn Đá thật và hội thánh được xây dựng trên ai? (I Cô-rinh-tô 10:4; Ma-thi-ơ 7:24, 25; Ê-phê-sô 2:20).

“Hội thánh có vẻ yếu ớt khi Đấng Christ nói những lời này! Lúc đó hội thánh chỉ có vài tín đồ bị chống đối bởi tất cả sức mạnh của ma quỷ và kẻ ác. Nhưng các môn đồ của Đấng Christ không phải lo sợ. Xây dựng trên Vầng Đá là sức mạnh của họ, họ không thể bị đánh bại.” – Phỏng trích Ellen G. White, *The Desire of Ages*, tr. 413.

Bạn đã có kinh nghiệm gì về những yếu đuối của con người? Bạn có thể dùng các kinh nghiệm này thế nào để giúp bạn chỉ lệ thuộc vào Vầng Đá?

PHI-E-RƠ GIỐNG NHƯ SA-TAN

Hãy đọc Ma-thi-ơ 16:21-23. Tại sao bỗng nhiên Đức Chúa Giê-su nói nặng với Phi-e-rơ?

Nan đề của Phi-e-rơ là không phải ông cố gắng bảo vệ Đức Chúa Giê-su. Ông đang cố gắng để điều khiển Ngài. Ông không còn theo Đức Chúa Giê-su mà ông muốn Đức Chúa Giê-su đi theo ông.

Đức Chúa Giê-su phán, “Ồ Sa-tan, hãy lui ra đằng sau ta!” (Ma-thi-ơ 16:23) bởi vì, như Sa-tan trong đồng vắng, Phi-e-rơ đã trở thành một mối đe dọa cho sứ mạng của Đấng Christ.

Mác 8:33 ghi nhận rằng trong suốt buổi trò chuyện này, Đức Chúa Giê-su ngó các môn đồ của Ngài. Ngài đã đến để cứu họ. Ngài sẽ không để bị cám dỗ để đi theo con đường khác. Và chắc chắn không phải bởi một trong những môn đồ của Ngài (Phi-e-rơ), dù môn đồ đó có ý tốt.

Si-môn Phi-e-rơ đã lớn lên trong bước đi theo Chúa, nhưng ông vẫn đang cố gắng điều khiển mọi thứ, gồm cả chính Đức Chúa Giê-su. Phi-e-rơ cũng giống như Giu-đa. Giu-đa đã cố gắng để quản lý Đức Chúa Giê-su và hoạch định chương trình riêng của mình về những gì ông ta nghĩ một đấng Mê-si nên làm. Nhưng không giống như Giu-đa, Phi-e-rơ đã ăn năn sâu xa và sẵn sàng để được sửa đổi và tha thứ.

Hãy đọc Ma-thi-ơ 16:24-27. Đức Chúa Giê-su có ý gì khi Ngài phán trong câu 25, “Vì ai muốn cứu mạng sự sống mình thì sẽ mất, còn ai vì có ta mà mất sự sống thì sẽ được lại”?

Chúng ta đang sống trong một nền văn hóa nói với chúng ta hãy theo đuổi giấc mơ của mình, hy sinh mọi thứ cho những gì chúng ta muốn. Nhưng Đức Chúa Giê-su bảo chúng ta phải làm ngược lại. Ngài mời gọi chúng ta từ bỏ ước mơ của mình và phó thác chúng cho Ngài. Phi-e-rơ và các môn đồ từ từ học được đức tin thật là gì. Đức tin thật không phải là được những gì bạn muốn nhất. Đức tin thật là kinh nghiệm đau đớn từ bỏ những gì bạn muốn nhất. Khi bạn từ bỏ những ước mơ của mình, là bạn đang “mất sự sống mình” Và đồng thời, bạn đang được lại sự sống.

Bạn đã phải mất những gì để đi theo Đức Chúa Giê-su? Có lẽ vào lúc đó chúng có vẻ quan trọng, nhưng bây giờ nhìn lại, bạn thấy chúng thế nào?

SỰ KHUYẾN KHÍCH TỪ TRỜI

Xin đọc Ma-thi-ơ 17:1-9. Những gì xảy ra ở đây, và tại sao điều này rất quan trọng cho cả Đức Chúa Giê-su và các môn đồ?

Đức Chúa Giê-su “đã sống trong tình yêu và sự thông công của thiên đàng. Nhưng trong thế giới mà Ngài đã tạo ra, Ngài chỉ có một mình. Bây giờ Đức Chúa Cha đã sai sứ giả đến với Đức Chúa Giê-su. Họ không phải là thiên sứ, nhưng là những người đã trải qua sự đau khổ và buồn rầu. Và họ có thể thông cảm với Đấng Cứu Thế trong thời gian khó khăn nhất của cuộc sống trên thế gian của Ngài. Môi-se và Ê-li đã cùng làm việc với Đấng Christ. Họ đã chia sẻ sự mong muốn của Ngài về sự cứu rỗi nhân loại. . . . Họ đã được chọn trên các thiên sứ xung quanh ngôi và đã đến để nói với Đức Chúa Giê-su về những sự đau khổ của Ngài. Họ đến để an ủi Ngài với lời hứa về sự đồng cảm của thiên đàng. Niềm hy vọng của thế giới, sự cứu rỗi của mỗi con người, là chủ đề của cuộc viếng thăm của họ.” – Phỏng trích Ellen G. White, *The Desire of Ages*, tr. 422, 425.

Thật thú vị khi thấy Đức Chúa Giê-su, Con Đức Chúa Trời, trong hình thể con người, cần đến sự an ủi và khuyến khích của Môi-se và Ê-li. Chính họ đã nếm sự đau khổ và chán nản. Lu-ca viết rằng họ đã nói với Ngài về “sự chết mà Ngài sắp phải chịu ở Giê-ru-sa-lem” (Lu-ca 9:31). Chú ý chữ ứng nghiệm có nghĩa là “hoàn tất.” Vì vậy, đây là bằng chứng thêm rằng cái chết của Đức Chúa Giê-su là cần thiết cho sự cứu rỗi nhân loại. Cuộc gặp mặt của Môi-se và Ê-li với Đức Chúa Giê-su rất quan trọng. Thiên đàng đã thấy sự cần thiết để họ đến và khuyến khích Đức Chúa Giê-su.

Dù họ đã thấy và đã nghe những gì, Phi-e-rơ, Gia-cơ và Giăng sẽ nhận được nhiều lý do hơn để tin tưởng. Trong khi họ rất sợ hãi, thì tiếng nói phát ra từ đám mây cũng khuyến khích họ hơn nữa. Thật cũng thú vị là Ma-thi-ơ nói Đức Chúa Giê-su “lại gần, rời môn đồ mà phán rằng: Hãy đứng dậy, đừng sợ!” (Ma-thi-ơ 17:7). Ngay cả trong tất cả những đau khổ mà Đức Chúa Giê-su sẽ sớm phải đối diện, Ngài an ủi và khuyến khích các môn đồ của Ngài.

Dù chúng ta là ai hoặc đức tin và nhiệm vụ của chúng ta mạnh thế nào, tất cả chúng ta đôi khi cần sự khuyến khích. Một người nào đó bạn biết có thể cũng đang cần sự khuyến khích. Ngay bây giờ, bạn có biết ai là người cần sự khuyến khích của bạn không?

ĐỨC CHÚA GIÊ-SU VÀ THUẾ ĐỀN THỜ

Xin đọc Ma-thi-ơ 17:24-27. Điều gì đang xảy ra ở đây, và điều này cũng cho chúng ta biết gì về Đức Chúa Giê-su?

Tất cả những người Do Thái bị buộc phải nộp thuế đền thờ. Nhưng các thầy tế lễ, những người Lê-vi, và các thầy thông giáo được miễn nộp thuế này. Vì vậy, câu hỏi về việc Đức Chúa Giê-su có nộp thuế đền thờ cũng là một thách thức đối với chức vụ của Ngài.

Ellen G. White viết rằng Phi-e-rơ đã bỏ lỡ một cơ hội để chứng kiến về thẩm quyền của Đấng Christ. “Câu trả lời của Phi-e-rơ cho các người thu thuế là Đức Chúa Giê-su phải nộp thuế tỏ ra rằng ông có ý tưởng sai lầm về Đức Chúa Giê-su là ai. . . . Chúng ta biết rằng các thầy tế lễ và người Lê-vi được miễn nộp thuế bởi vì sự liên quan của họ với đền thờ. Vì vậy, Đức Chúa Giê-su có lý do tốt nhất để không phải nộp thuế vì đền thờ là nhà của Cha Ngài.” – Phỏng trích *The Desire of Ages*, tr. 433, 434.

Chúng ta có thể học được nhiều từ câu trả lời lịch sự của Đức Chúa Giê-su cho Phi-e-rơ. Thay vì làm cho Phi-e-rơ hổ thẹn, Đức Chúa Giê-su nhẹ nhàng giải thích sự sai lầm của ông. Ngài đã dùng câu trả lời của Phi-e-rơ một cách sáng tạo nhất. Đức Chúa Giê-su không chỉ đơn giản nộp thuế. Điều này có nghĩa là Ngài cần phải trả thuế. Thay vào đó, Ngài lấy thuế ở nơi khác: từ miệng của một con cá.

Phép lạ này thật khác thường. Đây là lần duy nhất Đức Chúa Giê-su làm một phép lạ cho lợi ích riêng của Ngài. Nhưng đó không phải là mục đích của phép lạ. Thay vào đó, các phép lạ là một thí dụ để tất cả mọi người thấy quyền lực của Đức Chúa Giê-su trên đền thờ và trên tất cả các vật sáng tạo. Là con người, làm thế nào chúng ta có thể hiểu cách Đức Chúa Giê-su đã làm phép lạ này? Trong số tất cả những điều mà Phi-e-rơ đã thấy, bạn có thể tưởng tượng ông đã nghĩ gì khi thả cần câu của mình, bắt con cá đầu tiên, và tìm thấy đúng số tiền nợ cho thuế đền thờ? (Đọc Ê-sai 40:13-17)

Đức Chúa Giê-su và các môn đồ của Ngài không phải nộp thuế đền thờ. Nhưng Ngài đã truyền họ làm điều đó để tránh rắc rối thêm và các cuộc tranh cãi. Chúng ta có thể học những cách nào để tránh rắc rối không cần thiết, đặc biệt là đối với những việc không rõ ràng lắm?

NGHIÊN CỨU BỔ TÚC:

Việc Đức Chúa Giê-su truyền Phi-e-rơ lấy đủ tiền thuế ra khỏi miệng của con cá đầu tiên mà ông bắt được thật là một câu chuyện khác thường. Câu chuyện này rất khác thường đến nỗi một số học giả đã cố gắng loại bỏ ra, cho rằng đó chỉ là một “chuyện dân gian,” một câu chuyện dễ thương để nói lên một điều gì đó, không có gì hơn. Tất nhiên, đó là một câu trả lời nghèo nàn đối với chuyện này. Chắc chắn, có những loại phép lạ khác; thí dụ, chữa bệnh, mở mắt người mù, làm người chết sống lại, cho những người đói ăn. Những phép lạ này là có tính chất khác nhau hoàn toàn. Cũng từ Kinh Thánh, chúng ta học về cái đầu riu nổi trên mặt nước (II Các Vua 6:2-7), lông cừu dầm sương trên mặt đất khô và lông cừu khô trên mặt đất ướt (Các Quan xét 6:36-40). Vì vậy, sự kiện bất thường này cũng thông thường trong Kinh Thánh. Nhưng tại sao Đức Chúa Giê-su không chỉ đơn giản là đưa Phi-e-rơ tiền và truyền ông ấy nộp thuế hơn là làm một hành động tuyệt vời như vậy để giải quyết một vấn đề nhỏ?

Những câu này không cho biết thêm chi tiết. Nhưng, bài học cho chúng ta thấy quyền phép vĩ đại của Đức Chúa Trời. Điều này không làm chúng ta ngạc nhiên. Suy cho cùng, chúng ta thấy bằng chứng về quyền phép tuyệt vời của Ngài trong mọi nơi mọi lúc. Đời sống của chúng ta và của vũ trụ là một thí dụ tuyệt vời về quyền năng của Đức Chúa Trời chúng ta. Nếu Ngài có thể tạo nên vũ trụ và mọi vật ở trong đó, thì một đồng xu trong miệng con cá có gì là khó.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Sự đấu tranh của Phi-e-rơ để làm theo ý muốn của Đức Chúa Trời cũng là sự đấu tranh của chúng ta. Một thí dụ hùng hồn của cuộc đấu tranh này có thể được thấy trong Ma-la-chi 1. Ở đây, Đức Chúa Trời đòi hỏi người Do Thái đem những con vật tốt nhất để làm của tế lễ. “Các người đem đến vật bị cướp, vật què và đau, đó là của các người đem dâng cho ta. Ta há có thể nhận vật nầy nơi tay các người sao? Đức Giê-hô-va phán vậy” (Ma-la-chi 1:13). Tại sao Đức Chúa Trời quan tâm đến loại lễ vật nào mà chúng ta đem dâng cho Ngài? Bởi vì Ngài muốn chúng ta phó thác cho Ngài những gì chúng ta muốn giữ lại nhất. Những điều gì trong đời sống bạn mà bạn thấy mình muốn nắm giữ nhất? Làm thế nào bạn có thể dâng những thứ này cho Chúa?

2. Hãy suy nghĩ về cách Đức Chúa Giê-su đối phó với việc nộp thuế đến thờ. Thay vì làm cho tình trạng tồi tệ hơn, Ngài để cho nó yên. Điều này dạy cho chúng ta gì về các cuộc tranh cãi hằng ngày mà chúng ta phải đối diện? Làm thế nào để bạn biết khi nào nên nói và khi nào nên im lặng?